

**Balade
o bratu
in sestri**

Kajetan
Kovič

PODOBA DEČKA Po senčnih krajih gnezdijo
penice in kalini
in gora se po smrekovo
čez hrbet naščetini.

Neznosna moč požene cvet
iz peške in semena
in deček gre čez kopni svet
in rožam da imena.

Presune ga potočni hlad
in bičje in zlatica
in hrast šumi in vsa živad
je samec in samica.

In deček pade v praproti
in med zeli pekoče
in tuja groza v njem kriči
in terja ga in hoče.

Lepljivi, divji vonj medu
je v grmu in drevesu.
Razsut po kronah in na dnu
v prostranem črnem lesu.

PODOBA DEKLICE Narašča bèzeg in srobot.
Šopiri se robida.
V zakotni cerkvi križev pot
in mrzli kamni zida.

Rdeča deklica v temi
iz sive gmote plane.
Ob božji martri pokleči
in jo poljubi v rane.

Zamolκλο trga se iz dna
hrum vode in potresa.
Od križa vstane vonj lesa
in moškega telesa.

In kip za kipom si odstre
črviva oblačila.
Rdeča sla svetnike žge
v živòt in spolovila.

V prividu deklica kopni.
Od groze presijana.
Temna od krivde in slasti.
in vsèmu darovana.

ŽELJA PO SESTRICI Iz motnih senc večer kaplja
kot bela raztopina.
Za šipami je rob neba
rdeča barva vina.

Iz mraka prhne netopir.
V kozarcih je tesnoba.
In svet šumi kot krep papir
in hladna groza groba.

V tišini dolgo zvon medli
in strah se uresniči
in deček roke si želi,
ki brani pred mrličii.

Pred vsem, kar v duhu nima dna
in bega temne čute.
Kar v sanjah prednike pozna,
užaljene in krute.

In mučena, samotna kri,
ki težo komaj nosi,
na meji dneva in noči
molče za sestro prosi.

SESTRA Rdeče grozdje se medii.
Na oknih je pozlata.
Pod bèzgom sestra koprni
po belem čelu brata.

Iz vatlov dneva se pleto
prištuljene navade
in krivde grejo skoz telo
in muke in naslade.

Zastrta godba prišumi
iz daljne veselosti.
Med glogi in robidami
je prostor za bridkosti.

Dišeči lovor in osat
žarita v istem vencu.
Večer postane sam in zlat
in potemni v studencu.

Ob črnih jelšah brat stoji
pod dolgo senco hriba.
In sestra v temni gaj strmi
in tuje dete ziba.

SVATBA Obilje kruha in mesa
teži lončene sklede
in sestra je ovenčana
za svatbene obrede.

Pozlata dneva se topi
med gabri in jeseni.
Za belo mizo brat sedi
in se s pijačo ženi.

Okorni hrum glasov in nog
udarja pod oboke.
Trobente pridušeni zvok
zaide med potoke.

V zahodu se premika loč.
Divjad se skrije v jame.
In med podboje stopi noč.
In sestra venec sname.

Na vse strani v omotici
bežijo lise maka.
In brat je sam med jelšami
in dolga noč ga čaka.

GRAD Na črnem hribu grad temni
od vlage in lišaja
in z enim stolpom v dan strmi
in z drugim v noč zahaja.

Namesto psov zavija smrt
iz praznega pesjaka.
Rdeče vino barva prt
in brat na sestro čaka.

V zahodnih linah je tema
in daleč je do svita
in sestra pride in oba
usode se bojita.

V bežečih urah topi čas
 premika huda žela.
 Brat se dotakne zlatih las
 in sestrinega čela.

Vse bolj je njena stran noči
 z bršljanom okrašena.
 Ko se na vzhodu dan stori,
 je sestra in je žena.

LETA Na gori jelov gozd šumi.
 Na gredi cvete meta.
 Iz mnogih dnevov in noči
 se naredijo leta.

Na meji budnosti in sna
 gorijo bele sveče
 in dež po žlebu ropota
 in hlad prebuja speče.

Za mejami je bezgov svet,
 so jelše in potoki.
 Divjad se stiska v temno red
 in se dotika z boki.

Za šipo se premika hrast
 in svita ozka reža
 in nora kri se daje v last
 in je požar in teža.

Iz pragozdov jelenov ruk
 tako goreče vabi.
 Na črni hruški poje čuk
 o zimi in pozabi.

Iz zbirke »Labrador«, ki bo te dni izšla pri Cankarjevi založbi